

ПРАЗДНИКЪТЪ НА ФЕНЕРИТЪ.

(Китайска приказка — за дѣца и юноши.)

Уангъ-Чингъ билъ бѣденъ човѣкъ, но той ималъ жена и дѣца, които обичалъ много и затова билъ тѣй щастливъ, че не би желалъ да размѣни положението си и съсъ самия императоръ.

Цѣлъ день той работѣлъ на полето, а вечеръ жена му всѣкога имала една паница орисъ приготвена за него. Понѣкога тя му приготвяла и фасулена чорба или му слагала малка чиния съсъ свинско пържено.

Но свинско тѣ не можели да си доставятъ твърдѣ често и той обикновенно се задоволявалъ съ оризъ.

Една сутринъ, когато Уангъ-Чингъ търгвалъ на работа, жена му пратила Ханъ-Чънгъ, сина си, да го стигне и да му каже да имъ донесе отъ гората малко дърва.

„На пладиѣ ще отида въ гората да на-сѣка“, казалъ той, „Иди ми донеси брадвата, Ханъ-Чънгъ“.

Ханъ-Чънгъ припналъ да занесе брадвата на баща си и Хо-Сиинъ-Ко, неговата малка сестричка, припнала заедно съ него.

„Помни, че тая вечеръ е празника на фенеритѣ, тате“, казала Хо-Сиинъ-Ко. „Да не заспишъ въ гората, искаме да се върнешъ по-ранко“.

Тя имала едно фенерче въвъ формата на риба, боядисано червено, черно и жълто. Уангъ-Чънгъ си взелъ единъ голѣмъ, кржгълъ, свѣтло-кърмъзовъ, за да го носи въ процесията. Освѣнъ тѣзи тѣ имали и два голѣми фенера, които щѣли да окачатъ прѣдъ вратата на колибата си щомъ се стъмни.

Уангъ-Чингъ не можелъ да забрави за празника на фенеритѣ, защото отъ мѣсецъ насамъ дѣцата не говорили за нищо друго, освѣнъ за този празникъ. Затова той обѣщавалъ, да се върне колкото може по-рано.

На пладиѣ, когато другаритѣ му оставили работата и седнали да си починатъ и да обѣдватъ, Уангъ-Чингъ взелъ брадвата си и отишълъ въ гората да намѣри нѣкое малко дърво, което да отсѣче.

Дълго той търсилъ и най-сетнѣ видѣлъ едно, което растѣло прѣдъ вратата на една пещеря,